

عنوان مقاله:

معماری همساز با زمین در راستای تعامل پایدار با محیط زیست (طبیعت) (مطالعه موردی: بررسی الگوهای بومی معماری پایدار روستای بیابانک در استان سمنان)

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری، مرمت، شهرسازی و محیط زیست پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

حسین قدس - کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی رشد دانش، سمنان

خلاصه مقاله:

تعرض به طبیعت و مایملک آن با اهداف کاسب کارانه و رفع نیازهای زمان حال یکی از ویژگی های بارز عصر مدرنیته است. مادی گرایی یکی از شاخصه های بارز این عصر بوده است؛ این امر با ایجاد اشتباهی سیری ناپذیر، آینده را فدای ارضای خواسته های مادی حال کرده و نتیجه ای جز عدم تعادل پایدار در محیط زیست نداشته است. با نگاهی به رفتار گذشتگان در مواجهه با محیط پیرامون ریشه های اصلی سازگاری محیطی را می توان یافت. احترام به طبیعت و برخورد مسالمت آمیز با آن که در تار و پود بناها، آثار معماری و هنر شهرسازی گذشتگان جاری و ساری بوده است نشان از ارتباط پیوسته آن ها با محیط زیست دارد. بهره گیری از شاخص های زیست بومی محیطی به عرضه فضاهای توانمندی از لحاظ مهیا ساختن شرایط آسایش منجر شد. این فضاها در عین ساماندهی و هدایت روابط درون فضایی، رابطه دوسویه و متعامل با محیط برقرار کرده و خود جزئی از آن شدند. سعی بر آن است با درک تکنیک ها و مبانی بوم آورد مورد استفاده در روستای بیابانک واقع در استان سمنان به تعریف نگرش کیفی قابل قبولی نسبت به ارتباط معماری با محیط زیست (زمین) دست پیدا کرد. تکنیک هایی که همگام، همسو و سازگار با محیط حرکت می کردند نه در برابر آن. هدف یافتن و ارائه راهکارهای سازشگر و توسعه پذیر محیطی در دست یابی به مبانی معماری همساز با زمین است. روش تحقیق از نوع توصیفی - تحلیلی - کیفی بوده و از مشاهده مستقیم و مطالعات میدانی نیز بهره برده شده است.

کلمات کلیدی:

معماری همساز با زمین، محیط زیست، انسان، زیست بوم، ارتباط پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/263411>

